

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **R. R.**
na území ČR bytem X
zastoupen JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem
sídlem Polská 4, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2022, č. j. KK/909/DS/22-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

- 1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2022, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

KK/909/DS/22-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) datovanému dnem 7. 1. 2022, č. j. 1312/OD/22-9/Klep., dodané do datové schránky zmocněnce žalobce dne 31. 3. 2022 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcová žádost o výměnu řidičského průkazu s končící platností. Důvodem zamítnutí žádosti bylo to, že žalobce neprokázal existenci obvyklého bydliště na území ČR dle § 109 odst. 8 písm. f) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o silničním provozu*“).

2. Mezi účastníky bylo sporné, zda žalobce měl povinnost prokázat, že jeho obvyklé bydliště je na území ČR, resp. zda to žalobce prokázal.
3. Soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti: Žalobce měl trvalý pobyt v SRN. Dne 26. 1. 2022 podal správnímu orgánu prvního stupně žádost o výměnu řidičského průkazu z důvodu jeho končící platnosti dne 5. 4. 2022. K podané žádosti žalobce doložil mj. potvrzení o přechodném pobytu na území č. X. Dne 11. 2. 2022 doručil správní orgán prvního stupně žalobci výzvu č. j. 1312/OD/22-3/Klep., jíž žalobce vyzval k předložení dokladu prokazujícího obvyklé bydliště na území ČR nebo návrhu jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, a vysvětlil mu, že je na něm, aby prokázal, že se na jím uváděné adrese skutečně zdržuje a má zde osobní vazby. Následně žalobce doložil správnímu orgánu prvního stupně nájemní smlouvu k bytu v X, uzavřenou na dobu určitou od 21. 12. 2021 do 21. 3. 2022.
4. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce i přes doložené doklady neprokázal, že by jeho obvyklé bydliště bylo na území ČR. Potvrzení o přechodném pobytu, vystavené téhož dne, kdy byla podána žádost o výměnu řidičského průkazu, bylo pouze potvrzením o místu hlášeného pobytu žalobce na území ČR. Místo obvyklého bydliště na území ČR žalobce neprokázal ani nájemní smlouvou. Žalobce zároveň neprokázal ani nezbytnou délku pobytu na území ČR.

II.

Žaloba

5. Žalobce namítal, že nebyl povinen prokázat obvyklé bydliště na území ČR, neboť toto se prokazuje pouze při prvním udělení řidičského oprávnění. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2017, č. j. 30 A 11/2016-47, a ze dne 1. 6. 2016, č. j. 30 A 78/2015-68. Řidičský průkaz nebyl v průběhu jeho platnosti zpochybněn žádným státním orgánem. Dále žalobce tvrdil, že prokázal své obvyklé bydliště na území ČR nájemní smlouvou a potvrzením o přechodném pobytu.
6. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce byl povinen prokázat současné faktické, nikoliv pouze formální, obvyklé bydliště na území ČR. Důkazní břemeno stran prokázání obvyklého bydliště na území ČR tížilo žalobce (zde žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 As

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

210/2018-39). Žalobcem odkazovaná judikatura nebyla přílehlavá na projednávanou věc z důvodu řešení jiné právní otázky (vydání mezinárodního řidičského oprávnění a ujasnění předmětu řízení). Žalobcův případ vykazoval znaky tzv. turistiky za řidičskými průkazy, kdy se žalobce přihlásil k přechodnému pobytu v X v den podání předmětné žádosti.

8. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

9. Soud o žalobě rozhodoval ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce se nevyjádřil k výzvě soudu ze dne 4. 8. 2022, č. j. 57 A 64/2022-8, a žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání souhlasil výslovně ve svém vyjádření k žalobě.
10. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
11. Žaloba není důvodná.
12. Podstatou prvního okruhu žalobních námitek bylo, že žalobce nebyl v řízení před správními orgány povinen prokázat, že jeho obvyklé bydliště je na území ČR. Tomuto okruhu žalobních námitek soud nepřisvědčil.
13. Soud vyšel z následující právní úpravy.
14. Podle § 109 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu se řidičský průkaz vydá mj. držiteli řidičského oprávnění, kterému končí platnost řidičského průkazu.
15. Podle § 109 odst. 6, odst. 8 písm. f) zákona o silničním provozu musí být k žádosti o vydání řidičského průkazu podle předchozího bodu přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání. Jednotlivé body tohoto ustanovení pak obsahují demonstrativní výčet dokladů prokazujících obvyklé bydliště žadatele.
16. Obvyklé bydliště ve smyslu zákona o silničním provozu definuje § 2 písm. hh) tohoto zákona tak, že jde o místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba (1) pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo (2) pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.
17. Soud konstatuje, že z § 109 odst. 2 písm. d), odst. 6, odst. 8 písm. f) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu jednoznačně vyplývá, že držitel řidičského oprávnění,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kterému končí platnost řidičského průkazu, žadající o vydání řidičského průkazu, musí k žádosti přiložit doklad prokazující jeho obvyklé bydliště na území ČR, pokud zde nemá trvalý pobyt, nebo navrhnout jiný důkazní prostředek toto prokazující. Žalobní námitka, že žalobce nebyl v řízení před správními orgány povinen prokázat, že jeho obvyklé bydliště je na území ČR, byla tedy nedůvodná. Hypotéza uvedených právních norem byla totiž nesporně naplněna – žalobce požádal o vydání řidičského průkazu, platnost jeho řidičského oprávnění končila a žalobce na území ČR neměl povolen trvalý pobyt. Právní posouzení správních orgánů, že žalobce měl prokázat své obvyklé bydliště na území ČR, bylo tedy správné.

18. Pokud žalobce odkázal na rozsudky zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2017, č. j. 30 A 11/2016-47, a ze dne 1. 6. 2016, č. j. 30 A 78/2015-68, s tím, že z nich mělo vyplývat, že nebyl povinen své obvyklé bydliště na území prokázat, šlo též o nedůvodnou námitku.
19. Obdobnou námitku uplatnil zástupce žalobce i v řízeních před zdejším soudem vedeným pod sp. zn. 57 A 119/2020, kde šlo též o žádost o výměnu řidičského průkazu z důvodu konce platnosti, a sp. zn. 57 A 42/2021, které se týkalo žádosti o výměnu řidičského průkazu s propadlou platností. Oba rozsudky zdejšího soudu musí být zástupci žalobci známé, protože i v těchto dvou věcech vystupoval jako procesní zástupce strany žalující.
20. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2022, č. j. 57 A 119/2020-32, body 31 až 33, soud vysvětlil, že závěry rozsudku č. j. 30 A 11/2016-47 jsou irelevantní, neboť kauza z r. 2016 se vztahovala k vydání mezinárodního řidičského průkazu podle § 111 zákona o silničním provozu a toto ustanovení v odst. 2 neřadilo mezi náležitosti žádosti dokumenty a důkazní návrhy k prokázání obvyklého bydliště. *„To představuje zásadní odlišnost oproti žádosti podle § 109 téhož zákona, neboť toto ustanovení předmětnou náležitost výslovně uvádí. Ani aplikace argumentů uvedených v rozsudku č. j. 30 A 78/2015-58 není namístě, neboť v nyní projednávané věci byl oproti věci z r. 2015 zcela jednoznačný předmět řízení. Naopak tehdy byla zásadním momentem právě nejasnost – kolize řízení o vydání řidičského průkazu žadateli, který doložil složení zkoušky z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy pro řidičské oprávnění skupiny B, vs. řízení o vydání řidičského průkazu z důvodu změny údajů v něm uvedených – změny adresy přechodného pobytu na území České republiky. Odlišnost lze spatřovat i v tom, že žalobce předložil řidičský průkaz, byť již byl neplatný z důvodu plynutí času, zatímco ve věci z r. 2015 jej tehdejší žalobce nepředložil vůbec. Předložení neplatného řidičského průkazu je nadto základní hypotézou ustanovení § 109 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu.“*
21. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2022, č. j. 57 A 42/2021-30, bod 30, zdejší soud dospěl k závěru, že *„[ž]alobcem citovaná judikatura není přílehlavá. V případě prvního z odkazovaných rozhodnutí zdejšího soudu (rozsudek ve věci sp. zn. 30 A 11/2016) je jasné patrné, že v dané věci byly posuzovány podmínky vydání mezinárodního řidičského průkazu, který ovšem ustanovení ohledně obvyklého bydliště neobsahuje a váže se na platný řidičský průkaz žadatele. Ani druhý citovaný rozsudek zdejšího soudu (ve věci sp. zn. 30 A 78/2015) není přílehlavý, neboť v citovaném rozsudku soud poukázal na pochybení správních orgánů spočívající v nevyjasnění otázky předmětu řízení, když nebylo postaveno najisto, jaké řízení měl žadatel v úmyslu zahájit, resp. zda jeho žádost směřovala ke změně údajů v řidičském průkazu či ve vydání nového řidičského průkazu či udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu. Správní orgány řešily otázku obvyklého bydliště, aniž by posuzovaly, zda je žadatel držitelem řidičského oprávnění. Za takové situace zůstalo zásadní procesní vadou absolutní neobjasnění otázky, zda žalobce je vůbec držitelem platného řidičského oprávnění. V nyní*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

projednávané věci žalobce ale ve správním řízení nebylo pochyb o předmětu řízení. Žalobce podal žádost o výměnu řidičského průkazu, jehož platnost uplynula před podáním žádosti. Z uvedených důvodů se soud ztotožnil s argumentací žalovaného o nepřiléhavosti žalobcem odkazovaných rozhodnutí zdejšího soudu pro jím posuzovaný případ žalobcovy žádosti o výměnu již neplatného řidičského průkazu.“

22. Soud se s citovaným vypořádáním totožné žalobní námitky ve věcech skutkově obdobných v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2022, č. j. 57 A 119/2020-32, a ze dne 28. 3. 2022, č. j. 57 A 42/2021-30, ztotožňuje a nenalezl důvod se od nich odchýlit.
23. Nedůvodnou byla i argumentace žalobce, že řidičský průkaz je veřejnou listinou, tedy že je třeba hledět na údaje v něm zapsané údaje jako na platné. Z výše uvedeného totiž jednoznačně vyplývá zákonná podmínka prokázání obvyklého bydliště na území ČR pro vyhovění žádosti o vydání řidičského průkazu z důvodu končící platnosti dosavadního řidičského průkazu. Žalobní argumentace je do jisté míry nesrozumitelná, protože v původním řidičském průkazu žalobce s končící platností nebyl zapsán údaj o obvyklém bydlišti žalobce, o které v posuzované věci šlo. I zmínka žalobce, že platnost dosavadního řidičského průkazu nebyla zpochybněna, nebyla důvodná, neboť byla mimoběžná s důvody napadeného, resp. prvoinstančního rozhodnutí - k zamítnutí žádosti žalobce totiž došlo z důvodu, že neprokázal obvyklé bydliště na území ČR.
24. Stejně tak byla nedůvodnou argumentace žalobce, že povinnost prokázání obvyklého bydliště na území ČR se vztahuje pouze k udělení řidičského oprávnění, nikoli k výměně řidičského průkazu z důvodu jeho končící platnosti. Už jen jazykovým výkladem § 109 odst. 2 písm. d), odst. 6, odst. 8 písm. f) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je žalobní námitka vyvrácena. Žalobce se tedy mýlil, dovozoval-li povinnost prokázání obvyklého bydliště ČR pouze u udělení řidičského oprávnění, nikoli u výměny řidičského průkazu z důvodu pozbytí jeho platnosti. Žalobcův výklad je totiž ve zjevném rozporu s dikcí zákona, tudíž nemůže obstát (srov. již citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 57 A 42/2021-30, bod 29).
25. K druhému okruhu žalobních námitek, jehož podstatou bylo tvrzení, že žalobce nájemní smlouvou a potvrzením o přechodném pobytu prokázal, že jeho obvyklé bydliště bylo na území ČR, soud uvádí, že jej taktéž neshledal důvodným.
26. Soud předznamenává, že ustálená judikatura správních soudů potvrdila, že určení obvyklého bydliště dle zákona o silničním provozu vychází z faktického stavu, nikoliv stavu formálně deklarovaného.
27. Podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014-36, publ. ve Sb. NSS pod č. 3236/2015, *doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele* ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu [pozn. zdejšího soudu – podle nynějšího znění zákona o silničním provozu jde o písm. f), nikoli g)] nemusí sám o sobě prokazovat obvyklé bydliště žadatele, kdy rozhodující je v souladu s § 2 písm. hh) téhož zákona skutečný fyzický pobyt, nikoliv pobyt formální.
28. Správní orgány se správně nespokojují pouze s formálním doložením podmínky obvyklého bydliště (doklad o nahlášeném přechodném pobytu, podnikatelském oprávnění, atd.), ale vyžadují, aby žadatel prokázal skutečné osobní vazby, z nichž bude zřejmé, že na území České republiky po stanovenou minimální dobu fakticky pobývá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015-26, či ze dne 13. 2. 2019, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

j. 6 As 210/2018-39, bod 24 a tam citovaná judikatura).

29. Důkazní břemeno stran prokázání obvyklého bydliště na území ČR, tedy že žalobce fakticky pobýval na území ČR ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, tížilo žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 As 210/2018-39, bod 30; či rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 30 A 87/2019-43, bod 28).
30. Soud nenaznal důvod pro odchýlení se od posouzení zdejšího soudu v obdobné věci tak, jak ho učinil v bodě 29 rozsudku ze dne 29. 3. 2022, č. j. 57 A 119/2020-32, kde byla strana žalující zastoupena stejným zástupcem jako žalobce: *„Žalobce byl ve správním řízení zastoupen, a soudu je z úřední činnosti známo, že zástupce dlouhodobě poskytuje právní pomoc cizincům právě stran řídicích průkazů. Proto nepochybně musel znát výklad právního předpisu pravidelně zastávaný soudy, tedy že předložení potvrzení o přechodném pobytu a nájemní smlouvy nebude dostačující pro závěr o materiálním naplnění podmínek stanovených v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Vyjmenované dokumenty dle § 109 odst. 8 písm. f) zákona o pobytu cizinců je třeba chápat jako demonstrativní výčet možných důkazních prostředků, nikoli jako zákonem pevně stanovené důkazní prostředky, které jsou dostačující pro prokázání obvyklého bydliště. K obdobně formulovanému § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu Nejvyšší správní soud uvedl: „Tyto formalizované doklady samy o sobě automaticky neprokazují materiální pobyt stěžovatele na území České republiky, tedy obvyklé bydliště spočívající v užším vztahu ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že zákon tyto podklady označuje jako „doklady prokazující obvyklé bydliště žadatele“ na uvedeném nic nemění. Toto označení nelze vnímat izolovaně jako projev legální důkazní teorie, která by zcela nelogicky a nesystematicky činila v tomto konkrétním případě výjimku ze zásady volného hodnocení důkazů. Jedná se totiž o legislativní zkratku pro určitý okruh podkladů. Jejím cílem zcela zjevně není zavázat správní orgán ke konkrétnímu hodnocení důkazů. V takovém případě by totiž definice obvyklého bydliště v ust. § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu zcela postrádala smysl. Jednotlivé faktory obsažené v této definici by byly bezvýznamné, neboť rozhodující by nebyl faktický pobyt žadatele, nýbrž toliko skutečnost, zda se například nechal zapsat do živnostenského rejstříku či požádal o povolení k přechodnému pobytu. Systematický výklad tedy jednoznačně vylučuje stěžovateli ryze textualistickou interpretaci slov „doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele“. Kromě toho stěžovateli argumentaci vylučuje i výklad teleologický, včetně výkladu eurokonformního ...“ (rozsudek ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014–36).“ S tímto posouzením se soud plně ztotožnil, a proto má námitky žalobce za nedůvodné.*
31. Nedůvodnost obdobné žalobní námitky shledal zdejší soud i v rozsudku ze dne 28. 3. 2022, č. j. 57 A 42/2021-30, a soud se s tímto posouzením též ztotožňuje a odkazuje na něj, kdy považuje za nadbytečné jeho precizně formulované závěry vyjadřovat jinými slovy. *„Z citovaného ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zcela zřejmé, že zákonodárce vždy vyžaduje splnění podmínky osobních vazeb k území ČR, které následně demonstrativně vyjmenovává, přičemž k těmto osobním vazbám může eventuálně přibýt i vztah k určitému místu na základě vazeb profesních, avšak určující je vždy existence osobních vazeb. Z citovaného ustanovení je rovněž patrné, že žadatel musí v místě reálně pobývat, nestačí tedy pouze formálně evidovaný pobyt žadatele na území ČR. Stejně závěry učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4 As 204/2014 – 29: „institut obvyklého bydliště definovaného pro účely zákona o silničním provozu v jeho ustanovení § 2 písm. hh) požaduje, aby zde osoba pobývala po určitou dobu, čímž zákonodárce zřetelně vyjádřil materiální kritérium, tedy požadavek skutečného a nikoli pouze úředně evidovaného pobytu žadatele na*

území České republiky z důvodů jeho osobních vazeb k členskému státu. Předložení nájemní smlouvy a potvrzení o povolení k přechodnému pobytu proto samo o sobě nedokládá, že zde žadatel skutečně po zákonem požadovanou dobu pobýval; není totiž důležité, kolik důkazních prostředků žadatel předloží, ale důležitý je obsah vztahů jimi založených.“ (bod 32 uvedeného rozsudku zdejšího soudu). „V souvislosti s důkazy, které žalobce předložil ve správním řízení ve vztahu k tvrzenému obvyklému bydlišti na území ČR, soud nejprve poukazuje na ustálenou judikaturu, a to zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2015, č. j. 5 As 3/2015 – 34, v němž soud uvedl, že „uvedení demonstrativního výčtu dokladů v § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu nelze v žádném případě vnímat jako projev legální důkazní teorie. Vždy je třeba zkoumat, co skutečně předložené doklady prokazují, resp. zda je jimi zejména s ohledem na jejich povahu, obsah, srozumitelnost a věrohodnost prokázáno obvyklé bydliště.“. Dále pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 291/2015 – 21 shrnul, že: „V posuzované věci rovněž není rozhodné, že stěžovatel přiložil k žádosti právě doklady předvídané v § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť již podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014 – 36, doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu nemusí sám o sobě prokazovat obvyklé bydliště žadatele. Rozhodující je v souladu s § 2 písm. hh) téhož zákona skutečný fyzický pobyt, nikoliv pobyt formální.“ Přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014 – 36, „zákon o silničním provozu není koncipován tak, že každému žadateli, který předloží jeden ze zákonem uvedených dokladů, bude automaticky vydáno řidičské oprávnění, nýbrž v případě pochybností musí žadatel prokázat materiální obvyklé bydliště na území České republiky.“ K tomu je třeba doplnit, že stejné závěry lze uplatnit i pro vydání řidičského průkazu po uplynutí jeho platnosti.“ (bod 34 uvedeného rozsudku zdejšího soudu).

32. Soud též odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2015, č. j. 6 As 273/2014-27, body 23 až 25, kde kasační soud nepřisvědčil východisku, že je podmínka obvyklého bydliště na území ČR automaticky splněna, jestliže žadatel předloží některý ze zákonem demonstrativně vyjmenovaných dokumentů, případně jejich kombinaci. Z výčtu typických důkazních prostředků v žádném případě nelze dovozovat, že předložením některého z nich je podmínka obvyklého bydliště na území ČR automaticky prokázána. „Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že správní řízení není ovládáno zásadami naprosto shodnými jako řízení civilní. Na druhou stranu i ve správním řízení mají účastníci povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Tato povinnost je přitom silnější v řízení o žádosti (jako v tomto případě), kdy „mnobdy dost dobře ani nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ (VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 524). Tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě, kdy § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu výslovně ukládá žadateli povinnost k žádosti o vydání řidičského průkazu přiložit řadu dokumentů včetně dokladů prokazujících obvyklé bydliště žadatele.“ Potvrzení o přechodném pobytu na území ČR je formalizovaný dokument, který prokazuje pouze adresu místa hlášeného pobytu cizince na území, a též nájemní smlouva neprokazuje skutečné užívání nemovitosti, zvláště v souvislosti s dalšími skutečnostmi (nájemci ve stejné nemovitosti jsou další žadatelé o řidičské oprávnění z Německa, ve výpisu z účtu žadatele byly uvedeny pouze platby nájemného, žádné jiné jednorázové ani trvalé platby zde nefigurovaly).
33. Správní orgány odůvodnily v posuzované věci závěr, že žalobce neprokázal své faktické obvyklé bydliště na území, následovně. Pokud jde o potvrzení o přechodném pobytu, to

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

prokázalo jen adresu místa hlášeného pobytu, nikoli to, že se žalobce na tomto místě skutečně zdržuje v rozsahu předvídaném v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. K podání žádosti o přechodný pobyt totiž postačuje odhodlání občana EU zdržovat se na území ČR déle než tři měsíce, které nemusí být naplněno (viz str. 2 a 3 prvoinstančního rozhodnutí). Ve vztahu k nájemní smlouvě, uzavřené na tři měsíce, správní orgány uvedly, že neprokazuje skutečné obvyklé bydliště žalobce, ze dvou důvodů: (i) Z úřední činnosti je správním orgánům známo, že na předmětné adrese jsou ubytovávány osoby cizí národnosti žádající o řidičské průkazy či oprávnění. (ii) Nájemní smlouvou není prokázána potřebná doba pobytu v délce nejméně 185 dnů v kalendářním roce, kdy žalobci byl povolen přechodný pobyt od 23. 12. 2021 (viz str. 2 a 3 prvoinstančního rozhodnutí). Uvedené posouzení správního orgánu aproboval žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí netvrdil, že by správní orgán prvního stupně dostatečně nezjistil skutkový stav, ani nenamítal ničeho proti hodnocení správního orgánu prvního stupně, že potvrzení o přechodném pobytu a nájemní smlouva prokázaly jen adresu místa hlášeného pobytu, nikoli skutečné obvyklé bydliště žalobce, dále že na předmětné adrese bytu pronajatého žalobcem jsou účelově hlášeni cizinci v souvislosti se žádostmi ve věcech řidičského oprávnění, a konečně, že nájemní smlouvou nebyla prokázána potřebná doba pobytu v délce nejméně 185 dnů. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil, nota bene neprokazoval, že by na území ČR měl vůbec nějaké osobní nebo pracovní vazby.

34. Soud se s posouzením správních orgánů, že žalobce faktické obvyklé bydliště na území ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu neprokázal. Z výpisu z registru obyvatel ve správním spisu vyplývá, že žalobce měl v ČR hlášený pobyt od 22. 11. 2010 do 25. 6. 2011 a od 12. 9. 2011 do 19. 2. 2012 na adrese v M., od 20. 2. 2012 do 20. 4. 2012 na adrese v B., a až poté od 23. 12. 2021 na předmětné adrese v K. V., u níž správní orgán prvního stupně měl vzhledem ke své úřední činnosti pochybnosti o její účelovosti. Je tedy zřejmé, že prvostupňový orgán měl správně důvodnou pochybnost o splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR, když žalobcem hlášené pobyty na území ČR časově souvisely s podáním jednotlivých žádostí o vydání řidičského průkazu, a jím poslední hlášená adresa byla jinými osobami použita účelově.
35. Soud poukazuje na to, že žalobce měl prokázat své materiální obvyklé bydliště žalobce na území ČR, nikoli pouze formální. To, že žalobce nahlásil svůj přechodný pobyt bezprostředně před podáním žádosti a že si v téže době pronajal byt, neprokazuje to, že žalobce má na území skutečné osobní vazby, že zde skutečně bydlí po delší dobu. Žalobce nezpochybňoval zjištění správního orgánu prvního stupně, že na jím pronajatý byt uzavřeli cizinci ve více případech nájemní smlouvy v souvislosti se svými řízeními ve věcech řidičských oprávnění, což podporuje závěr o účelovosti tvrzení žalobce o jeho obvyklém bydlišti v ČR. Správní orgány tak dospěly ke správnému závěru, že žalobce neprokázal, že měl na území ČR faktické obvyklé bydliště. Jak bylo uvedeno, žalobce proti samotnému hodnocení nájemní smlouvy ani potvrzení o povolení přechodného pobytu na území ČR ze strany správních orgánů ničeho konkrétního nenamítal. Obecné námitky, že těmito podklady prokázal, že měl obvyklé bydliště na území ČR, nelze přisvědčit.
36. Důvodnost žaloby nemohlo založit ani tvrzení žalobce, že mu byl Městským úřadem v Bílině dne 5. 4. 2012 vydán řidičský průkaz, neboť žalobce doložil přechodný pobyt. V projednávané věci bylo povinností žalobce doložit, že jeho obvyklé bydliště bylo v ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Žalobce však toto nedoložil. Okolnosti řízení vydání původního řidičského průkazu žalobci nebyly pro posouzení důvodnosti žaloby relevantní. Soud navíc poukazuje na to, že takovou námitku žalobce ve správním řízení nevznesl – v odvolání tvrdil jen, že v dubnu 2012 osvědčil obvyklé bydliště.

37. Soud z výše uvedených důvodů žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V.

Náklady řízení

38. Výrokem II tohoto rozsudku rozhodl soud tak, že žádnému z účastníků řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť žalobce neměl ve věci úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*) a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47), kdy se žalovaný ve vyjádření k žalobě práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. října 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.